

Sygn. akt III CSK 207/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa E. K. i A. K. przeciwko A. sp. z o.o. z siedzibą w K. w likwidacji

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 października 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 1096/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanej na rzecz powodów łącznie kwotę 1800,-
(jeden tysiąc osiemset) złotych z tytułu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 listopada 2014 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie, po rozpoznaniu apelacji strony pozwanej A. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. - w likwidacji zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 14 maja 2014 r. tylko w ten sposób, że w pkt I nadał mu nowe brzmienie przez zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów E. K. i A. K. łącznie kwoty 156 503,08 złotych z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania, oddalając powództwo w pozostałym zakresie, oddalając także apelację i zasądzając koszty postępowania apelacyjnego.

Zasądzona kwota odpowiada wartości prac, jakie okazały się niezbędne do usunięcia wad stwierdzonych w lokalu mieszkalnym w K., nabytym przez powodów od pozwanej, w którym na skutek stwierdzonych wad w wykonaniu pokrycia dachowego i nieprawidłowo wykonanej ślusarki aluminiowej przy oknie dachowym doszło w latach 2009-2013 do zacieków, powodujących w lokalu wilgoć i występowanie zagrzybienia. Podstawą odpowiedzialności pozwanej stały się przepisy o odpowiedzialności kontraktowej i właściwe dla sprawy przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej...(Dz.U. Nr 141, poz. 1176 ze zm.).

W skardze kasacyjnej strona powodowa zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie w zaskarżonym wyroku prawa materialnego, tj. art. 1 ust. 1 w związku z art. 1 ust. 2 oraz art. 4 ust. 1, a także art. 8 ust. 1 w związku z art. 8 ust. 4 powołanej ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej – przez ich zastosowanie; art. 6 k.c. przez niewłaściwą wykładnię i niewłaściwe zastosowanie; art. 471 k.c. przez niewłaściwą wykładnię i niewłaściwe zastosowanie; art. 560 § 3 k.c. przez błędne zastosowanie; art. 568 § 1 k.c. przez jego niezastosowanie. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 233 § 1, art. 321 § 1, art. 326 § 3 i art. 328 § 2 oraz art. 328 § 2 k.p.c. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i jego zmianę przez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie po uchyleniu zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z zasądzeniem kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powodowie wniesli o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej, ewentualnie jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwana wskazała na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych. Pierwsze z nich dotyczy pytania o zasadność traktowania lokalu na gruncie art. 568 § 1 k.c. jako budynku, przez co zastosowanie miałby trzyletni termin do dochodzenia roszczeń z rękojmi za wady. Drugie zagadnienie jest zawarte w pytaniu o prawidłowość domagania się przez uprawnionego do obniżenia ceny na podstawie art. 560 § 3 k.c. odszkodowania w zakresie części wspólnych w pełnej wysokości, czy tylko do wysokości udziału danego kupującego we własności budynku. Trzecie zagadnienie sprowadza się do pytania o możliwość rozszerzenia powództwa o obniżenie ceny, jeżeli minął już termin zawity określony w art. 568 k.c.

Przystępując do rozważenia wniosku w zakresie przedstawionych zagadnień prawnych należy podzielić stanowisko skarżącej, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, spośród którego przytacza jedno z postanowień zagadnieniem prawnym, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem dotyczący rozumienia przepisów prawa, mający znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw i rozwoju jurysprudencji. Zagadnienie ma więc zostać sformułowane w sposób abstrakcyjny, a jego rozstrzygnięcie ma mieć istotne znaczenie dla rozpoznania konkretnej sprawy i mieć szersze znaczenie dla podobnych spraw, realizując w ten sposób publiczną funkcję skargi kasacyjnej.

Jednakże żadne z przedstawionych zagadnień nie spełnia powyższych przesłanek. Odnośnie do pierwszego, to w orzecznictwie i doktrynie jest kwestia dość jednoznacznie rozpatrzona w kierunku trzyletniego terminu przysługiwania uprawnień z tytułu rękojmi za wady lokalu w budynku wadliwym jako pewna całość. Pełnomocnik pozwanej nie przedstawił żadnych argumentów z orzecznictwa lub piśmiennictwa, które by były przeciwne takiemu stanowisku, zaprezentowanemu również w zaskarżonym wyroku. Nie jest zatem spełnione wymaganie profesjonalnego uzasadnienia we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej, że sformułowany przez skarżącą problem w ogóle występuje w praktyce, a nie jest tylko pomysłem pozbawionym rzeczywistych podstaw prawnych. Jak podniósł pełnomocnik powodów w odpowiedzi na skargę kasacyjną, problem na przyszłość

rozwiązał definitywnie ustawodawca przez dokonanie zmiany w art. 568 § 1 k.c. i zastąpienie nowelą z dnia 30 maja 2014 r. w tym przepisie słowa „budynek” - słowem „nieruchomość” (czyli nie tylko budynkowa, ale także lokalowa).

Drugie pytanie nie wiąże się z dochodzonym w sprawie roszczeniem, gdyż powodowie nie uzyskali w sprawie odszkodowania, lecz kwotę odpowiadającą kosztom remontu mieszkania na skutek stwierdzonej wady. Nie ma więc w ogóle problemu dotyczącego udziałów w częściach wspólnych budynku, w którym znajduje się lokal dotknięty wadami. Przedmiotem skargi kasacyjnej nie mogą być kwestie, które nie dotyczą rozpoznawanej sprawy w zakresie podlegającym zaskarżeniu. Podobnie się przedstawia sytuacja z trzecim zagadnieniem, które nie wiąże się z rozszerzaniem powództwa, tylko jak to określił Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku „ostatecznym określeniem żądania pozwu”, przy czym chodziło o skonkretyzowanie kwoty należności za remont mieszkania (naprawienie rzeczy wadliwej). Odpowiadanie zatem na postawione zagadnienie dotyczyłoby kwestii występującej tylko pozornie w sprawie, a w rzeczywistości nie wymagającej dokonywania wykładni na gruncie art. 568 k.c. To wskazuje na brak przesłanek do przyjęcia skargi określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Odnosząc się do przesłanek oczywistości skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), pełnomocnik skarżącej trafnie przywołuje jedno z orzeczeń Sądu Najwyższego, które zgodnie z utrwalonym od szeregu lat i znanym orzecznictwem wskazuje na warunki prawne, jakie musi spełnić wniosek, aby uznać skargę za oczywistą. Musi zatem ukazać takie błędy zaskarżonego orzeczenia sądu drugiej instancji, które są widoczne i pokazują, że doszło do rażącego naruszenia prawa, mającego więc postać kwalifikowaną. Jednakże argumenty przedłożone przez skarżącą temu przeczą. Problem zastosowania właściwych przepisów w wyroku Sądu drugiej instancji został rozstrzygnięty w treści pisemnego uzasadnienia i ono podlega obecnie ocenie. Z uzasadnienia tego zupełnie nie wynika, aby można mówić o oczywistych błędach w rozpoznaniu roszczeń powodów. Świadczy o tym również to, że uzasadnienie wniosku w tej części powtarza w treści zarzuty odnoszące się do podstawy skargi. Ponadto z oczywistością skargi kłóci się jednoczesne sformułowanie zagadnień prawnych, dotyczących tych samych kwestii. W rezultacie skarżąca wnosi o przyjęcie skargi, bo jest oczywista, ale jednocześnie

uważa, że jednak najpierw należałoby rozstrzygnąć istotne dla rozpoznania sprawy zagadnienia prawne; pozostaje to ze sobą w sprzeczności.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.